

laget paa de sjællandske Statsbaner og meget andet. Enhver vil vist erkende, at disse Udgifter, hvor nødvendige og rigtige de end kunne være, ikke ville udøve Indflydelse paa Trafikken, ikke ville bidrage til, at den vokser, og altsaa for saa vidt ikke give Udbytte til nogen virkelig Forrentning. Dertil kommer, at naar vi anvende betydelige Beløb til Statsbanernes Materiel, maa man huske paa, at meget bliver kun Erstatning for, hvad der er opslidt og forbrugt. Jeg tror ikke, at noget privat Selskab vilde tænke paa Nar for Nar at dække Udgifter af denne Art ved stadig Udvidelse af Aktiekapitalen, og jeg tror derfor, at vi let bugge os i en Illusion, naar vi betragte dette som en virkelig Formueforøgelse. Det vil altsaa være tvivlsomt, hvorledes disse Beløb paa § 27 II. skulle beregnes ved den finansielle Opgørelse, om de skulle beregnes højere eller lavere. Jeg skal derfor ikke komme dybere ind paa disse Betragtninger, thi jeg erkender, at det kan omtvivles, hvilket Synspunkt der i saa Henseende er det rette, men jeg tror, at det ogsaa efter den Opgørelse, den ærede Finansminister selv gav ved Finanslovsforslagets Forelæggelse, maa siges, at man dog skal være lidt varsom med at stille 20 eller 30 Mill. i Udbytte som Udgift til en enkelt Foranstaltning, som dog nærmest har Interesse for en enkelt Samfundsklasse, for en enkelt Del af Landet, og at man i det hele vil gøre vel i at overveje, om der er Grund til at fortsætte den Statslaanspolitik, som kunde være og efter min Mening ogsaa var berettiget, den Gang man slog ind derpaa, men som det kan være betænkeligt at fortsætte, i alt Fald for Tiden.

Jeg skal nu tillade mig kort at berøre nogle Enkeltheder paa Finanslovsforslaget, saa meget mere som jeg i Nar har maattet anmode mine Kolleger om Fritagelse for Sæde i Finansudvalget, og jeg altsaa ikke der faar Vejledning til at bringe dem frem. Jeg skal da først nævne Reserverfonden. Jeg har tidligere gentagne Gange omtalt det mindre heldige i, at den for saa stor en Del, som Tilfældet var, bestod af danske Statspapirer. Det maatte dog siges at være en mindre heldig Anvendelse for Reserverfondens Midler, naar man havde for Øje, at den i et givet Øjeblik skulde kunne hurtigt realiseres. Det glæder mig derfor, at der er sket nogen Forandring i denne Henseende, at de danske Statspapirer, naar dertil medregnes de Holland-Falsterke Jærnbaneaktier, som Staten garanterer, nu udgøre noget mindre end Halvdelen af Reserverfonden. Men jeg vil dog tillade mig at opfordre den højtærede Finansminister til at søge at

gøre Reserverfonden noget mere disponibel, end den maa siges at være i sin nuværende Sammensætning, om der end efter min Mening er sket en virkelig Forbedring og et Fremskridt imod tidligere. — Jeg vil dernæst berøre en ganske lille Bevilling, der ligeledes vedrører Finansministeren, og som findes paa Forslagets § 2. Den lyder kun paa 120 Kr. og angaar Anlæg af en ny Sti fra Kapellaagen i det ny Dyrehavehegn til det Sted, hvor Raadvadchausseens nye hødlige Del udmunder i den gamle Chaussee. Jeg vil kun benytte dette som Udgangspunkt for en Udtalelse af det Ønske, at man i det hele vil stræbe nu ved Rystbanens Gennemførelse at formindste de Ulemper, som denne Overstæring af Dyrehaven medfører for de omkringboende, saa meget som muligt ved den Slags hensigtsmæssige Foranstaltninger, som her er nævnt, og i noget større Omfang end paa dette enkelte Punkt. Men jeg vil dertil knytte et Ønske, som jeg sik fremst i Fjor i Finansudvalgets Betænkning, men som jeg den Gang var forhindret fra at tage Ordet om, da jeg fungerede som Formand under Sagens Behandling i Salen. Jeg vil nemlig tillade mig at henstille, om der ikke er Anledning til, naar Rystbanen aabner nye Distrikter i Nordsjælland for Befolkningens Vgtsudflugter, da at behandle de Skovpartier, som berøres af Banen, som virkelige Vgtskove og navnlig ikke saa hensynsløst røfere i disse Skove, som det i de senere Nar er sket, formentlig efter finansministerielle Kontorers Ordre, og ikke just fordi Forbudsnetet selv ønskede at gaa staanselsløst frem i disse smukke Skove. Jeg tillader mig at opfordre den ærede Finansminister til at overveje, om der ikke er Grund til at udstrække de Principper, der gælde for Behandlingen af Dyrehaven og Charlottenlund, til de øvrige Skovstrækninger, hvortil der nu bliver aabnet Udgang ved den nye Rystbane.

Jeg skal dernæst med et Par Ord berøre det fgl. Teaters Budget. Det vil ses, at dette formelt fremtræder ganske i samme Stikfælde som det i Fjor her vedtagne Budget, kun med den ganske vist ikke uvæsentlige Forstel, at det i Fjor vedtagne Budget lød paa Balance, medens det nu foreliggende Forslag lyder paa en ikke ubetydelig Underbalance, hvorved dog er at bemærke, at Balancen i Fjor var fremkommen derved, at man opførte en paa Forhaand illusorisk Indtægt af Forestillingerne; Forstøllen turde derfor i Realiteten ikke være saa meget stor. Jeg kan ikke andet end gentage den Beklagelse, jeg i Fjor udtalte af, at Tinget ikke allerede i Fjor ved sin Behandling af Budgettet gav Teaterkommissionen en An-